

ת"פ 51117/10/12 - מדינת ישראל נגד גמיל עלי יוסף

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 51117-10-12 מדינת ישראל נ' עלי יוסף

בפני בעניין: כב' השופט איתן קורנהאוזר
מדינת ישראל

נגד
גמיל עלי יוסף

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה והורשע בכתב אישום מתוקן, בעבירות תקיפת עובד ציבור לפי סעיף 382א(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: החוק), מעשה פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(1) לחוק, וכן ונסיון למסירת ידיעות כוזבות לפי סעיף 243 בצירוף סעיף 25 לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 15.2.12, בזמן שפקחית חניה (להלן: הפקחית) רשמה דו"ח חניה לנאשם, כשהיא עומדת בחזית הרכב בו ישב, אדם שזהותו אינה ידועה קרא לנאשם לברוח מהמקום. הנאשם החל בנסיעה, תוך שהוא גורם לפקחית לזוז ימינה והרכב פגע בידה. בהמשך אותו יום, הגיע הנאשם לתחנת משטרה וביקש להגיש תלונה בגין גניבת רכבו, כשהוא יודע שהדבר אינו נכון.

2. טרם נשמעו טיעונים לעונש, התקבל תסקיר בעניינו של הנאשם. מדובר בצעיר בן 24, נשוי, עובד כמאבטח במתחם "אלאקצא", בעל רמת אינטליגנציה גבוהה, בסיס נורמטיבי ויציבות בחייו. שירות המבחן התרשם כי הנאשם פעל במהלך האירוע בחוסר בשלות, מתוך קושי בדחיית סיפוקים, וכן כי הנאשם מנסה לטשטש את אחריותו המלאה לעבירות. לצד זאת, הנאשם הראה יציבות במסגרות לימודיות, תפקוד תעסוקתי תקין, גדל בבית נורמטיבי ושומר חוק, כאשר ההליך המשפטי מהווה עבורו גורם מוחשי ומרתיע. שרות המבחן נמנע מהמלצה על אי הרשעה, והמליץ להטיל על הנאשם של"צ בהיקף של 200 שעות, לצד מאסר מותנה.

הממונה על עבודות השירות מצא את הנאשם כמתאים לריצוי העונש בעבודות שירות.

טיעוני הצדדים

3. המאשימה הפנתה לנסיבות ביצוע העבירות, הציגה אישור רפואי לגבי חבלה שנגרמה לפקחית, וציינה

את הערכים שנפגעו כתוצאה ממעשי הנאשם. לגבי תסקיר שירות המבחן, הביעה המאשימה תמיהה מדוע שירות המבחן לא התייחס לחוסר שיתוף הפעולה מצד הנאשם, בתחילת הקשר עימו. המאשימה עתרה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 4 ל- 10 חודשי מאסר, כאשר בנסיבות מקרה זה יש להטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר, לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת.

4. בא כוח הנאשם הבהיר כי הנאשם קיבל אחריות מלאה על האירוע, אשר אינו מאפיין את התנהלותו הרגילה. בנוסף, חלפו כשלוש שנים מאז האירוע, בלא הסתבכות נוספת, עובדות המלמדות כי מדובר במקרה חד פעמי וחריג. לנוכח האמור לעיל וכן עבודת הנאשם ב"ווקף", עתר הסנגור שלא להרשיע את הנאשם ולהטיל עליו צו של"צ, ולחילופין להסתפק במאסר מותנה וקנס.

אי הרשעה

5. סדר הדין בפלילים, מחייב כי לאחר הודאת נאשם בכתב אישום, ירשיעו בית המשפט בעבירות בהן הודה. חריגה מכלל זה, תעשה בהתקיימם של שני תנאים גם יחד:

"ראשית על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים..."

(ע"פ 2083/96 תמר כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(3) 337,342 (1997)).

הפסיקה גיבשה שיקולים מנחים בסוגיה זו, תוך שקבעה כי החלת החריג תיושם כאשר נוצר פער בלתי נסבל, בין מידת הפגיעה בנאשם לבין תועלתה של ההרשעה לאינטרס הציבורי. עוד נקבע, כי אין להידרש לאפשרויות תיאורטיות שאין לדעת אם תתממשנה בעתיד (רע"פ 9118/12 אלכסנדר פריגין נ' מדינת ישראל (1.1.2013); רע"פ 4592/14 דיאנה רוטמן נ' מדינת ישראל (25.8.2014)). בית המשפט העליון שב וקבע לאחרונה, כי על נאשם המבקש להימנע מהרשעתו, להצביע על פגיעה קשה וקונקרטיה בשיקומו, כאשר אין די בוודאות קרובה לקיומו של נזק עתידי:

"גישה זו אינה עולה בקנה אחד עם פסיקתו של בית משפט זה, לפיה יש להצביע על כך שהרשעתו של הנאשם תביא ל"פגיעה קשה וקונקרטית בסיוכיו בשיקומו", ולבסס עונות אלה בתשתית ראיות מתאימה" (רע"פ 7224/14 פרנסקי נ' מדינת ישראל, פסקה 10, (10.11.2014)).

6. במקרה הנדון, לא הובאו ראיות על ידי ההגנה, לגבי אחד הרכיבים שלעיל: ראשית, העבירות שביצע הנאשם הן עבירות שאין להקל בהן ראש, פוגעות בציבור באופן ממשי, מעידות על יחס פוגעני, מזלזל, ואף כוחני כלפי אנשי אכיפת החוק והסדר הציבורי בדרכים. הנאשם הפגין התנהגות המערערת מוסכמות יסוד של מחויבות לכיבוד החוק. בנוסף, לא צוין טעם ממשי מדוע יש להעדיף את אינטרס הנאשם באי הרשעתו, אל מול טובת הציבור בהרשעת נאשמים המבצעים עבירות מעין אלה כנגד משרתי הציבור.

שנית, לא הוצגה בפני כל ראייה ביחס לפגיעה עתידית שתגרם לנאשם כתוצאה מהרשעתו, מעבר לעצם ההרשעה, שיש בה כדי לפגוע בכל נאשם אשר מורשע בדין. למעלה מהצורך, אציין כי אף שירות המבחן, אשר בוחן אפיקים לשיקום הנאשם, נמנע מלהמליץ על אי הרשעתו.

בהצטרף מכלול טעמים אלה, אני דוחה את העתירה לביטול הרשעת הנאשם.

מתחם הענישה

7. אין להשלים עם הנטיה, הקונה לה שביתה, של שימוש באלימות ובזלזול, כלפי גורמים שתפקידם להגן על האינטרס הציבורי ולשרת את הציבור, כל אימת שפועלם ומעשיהם של אלה, בכובעם הציבורי, אינם נושאים חן בעיני התוקפים. בעצם התקיפה, פוגע התוקף בשלמות גופו, בבטחונו האישי, בפרטיותו ובכבודו של הנתקף. משנה חומרה יש לראות בתקיפת עובד ציבור, הממלא את תפקידו בשמירה על החוק והסדר הציבורי, ומותקף אגב ביצוע תפקיד זה. שימוש ברכב אגב נהיגה רשלנית, מקים פוטנציאל פגיעה קשה בגוף הזולת.

אשר לנסיון מסירת ידיעות כוזבות, אציין כי התנהלות זו מביאה להפניית משאבים לבירורים ולחקירות סרק, מהם ניזוק הציבור, עת המשאבים המצומצמים מופנים לאפיקים שאינם דורשים התייחסות וטיפול.

8. בחינת נסיבות המקרה הנדון, מעלה כי הנאשם תקף את הפקחית, תוך שימוש ברכבו בדרך רשלנית, עובדה המעידה על פוטנציאל נזק חמור. יחד עם זאת, מדובר בפגיעה מינורית, במהלך תחילת נסיעה, אשר לא גרמה לחבלה משמעותית מעבר לרגישות (ראו ת/1). אשר למסירת ידיעות כוזבות, יש ליחס משקל לכך שמדובר בעבירת נסיון בלבד, ומכאן שלא נגרם נזק ממשי. הנסיבות הכוללות מציבות את עובדות המקרה ברף נמוך של ביצוע העבירות.

9. מדובר במספר עבירות אשר בוצעו במסגרת אירוע אחד, ולפיכך אקבע מתחם ענישה כולל לאירוע זה.

לאחר ששקלתי את נסיבות המקרה, מידת הפגיעה באינטרס המוגן וכן את הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם הענישה במקרה הזה נע בין מאסר קצר שירוצה בעבודות שירות, לבין שמונה חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

10. הנאשם ביצע את העבירות בגיל צעיר, מתוך פעולה אימפולסיבית וקושי לשלוט בדחפיו. תחילה, לא קיים קשר עם שירות המבחן, ולאחר מכן התקשה בקבלת אחריות מלאה למעשיו. יחד עם זאת, מדובר בצעיר, נעדר כל עבר פלילי, למעט האירוע הנדון. כפי שעלה מתסקיר שירות המבחן, הנאשם בן למשפחה שומרת חוק, גילה יציבות בחייו האישיים, לאורך שנים, נישא לאחרונה, ועובד מספר שנים באותו מקום עבודה. מדובר בנתונים מעודדים, המצביעים על הכיוון החיובי של מהלך חייו הנאשם. בנוסף, ההליך המשפטי מהווה גורם מוחשי ומרתיע כלפי הנאשם, ויש לקוות כי אף ענישה ממשית בדמות עבודות שירות, תחדד לנאשם את חומרת מעשיו.

11. לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, החלטתי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. ארבעה חודשי מאסר, אשר ירוצו בעבודות שירות, זאת בהתאם לחוות דעת הממונה.

ב. שישה חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. שלושה חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום עבירת אלימות מסוג עוון, או מסירת ידיעה כוזבת.

ד. פיצוי למתלוננת בסך 1,000 ₪. הפיצוי ישולם עד יום 1.5.15.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן והודע היום, כ"ב/שבט/תשע"ה, 11.2.2015, במעמד הצדדים.